

Full diocesà

26 de febrer del 2023

p4 i p5 — Testimonis de l'experiència de l'Assemblea Sinodal

p6 i p7 — Missatge pontifici per a la Quaresma del 2023

Fent experiència d'Hospitalitat

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Vic, va celebrar la seva 44ena Trobada Comarcal d'Osona i Ripollès al poble de Roda de Ter. En aquesta trobada es commemora la festivitat de la Mare de Déu de Lourdes, i és també la diada de l'Hospitalitat.

La celebració va començar amb una benvinguda i la celebració de l'eucaristia a la parròquia de Sant Pere de Roda de Ter. Tot seguit, la colla gegantera del poble ens va fer una ballada a la plaça major, i ens va acompanyar fins al pavelló d'esports on tindria lloc el dinar de germanor i el fi de festa. Tota una colla de persones voluntàries de Roda i de Les Masies de Roda, ens van ben guarnir el pavelló i ens van servir el dinar. Durant el dia ens va acompanyar el regidor d'esports de l'ajuntament de Roda de Ter, Toni Mas, i l'alcalde de Roda, Jordi Vistós. Ambdós van destacar el caràcter voluntari que té l'Hospitalitat, així com la importància del voluntariat en la societat

d'avui dia. Per la seva banda, el delegat comarcal de l'Hospitalitat, el Sr. David Aragüete, va fer una crida animant a tothom a retrobar-nos en properes activitats, i sobretot en el propi pelegriatge a Lourdes que tindrà lloc del 17 al 21 de juny. Una participació que requereix de moltes persones voluntàries, sobretot persones joves de menys de 30 anys que ens ajudin a fer possible aquest voluntariat d'acompanyament, assistència i acollida a persones grans i persones amb manca de salut, que volen fer aquest desplaçament a Lourdes i viure l'experiència d'un pelegriatge.

La diada va acabar amb el fi de festa amb l'actuació musical d'en Cinto Espejo, que va estar amenitzant el dinar, i el monòleg d'en Jordi Codina, seguit d'una gran rotllana per fer l'hora dels adéus. En total vam ser 175 persones, que es van endur de record un iman de nevera amb la imatge del pont vell i la parròquia de Roda.

«Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per a beneir»

Diumenge I de Quaresma / Cicle A

Lectura del llibre del Gènesi

El Senyor-Déu modelà l'home amb pols de la terra, li bufà a la cara per fer-li entrar un alè de vida, i es convertí en un ésser animat. Llavors el Senyor-Déu plantà un jardí a Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. El Senyor-Déu va fer néixer de la terra fèrtil totes les varietats d'arbres que fan goig de veure i donen fruits gustosos. Al mig del jardí hi havia l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal.

La serp era el més astut de tots els animals que el Senyor-Déu havia fet. Digué, doncs, a la dona: «Així Déu us ha dit que no mengeu dels fruits de cap arbre del jardí?» La dona li respongué: «Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè moriríem.» La serp digué a la dona: «No moriríeu pas! Déu sap que si un dia en menjàveu se us obririen els ulls i seríeu iguals que els àngels: coneixeríeu el bé i el mal.» La dona, veient que el fruit de l'arbre era bo per a menjar, que donava gust de veure i que era temptador això d'adquirir coneixement, en collí i en menjà; en donà també al seu marit, que en menjà com ella, i se'ls obriren a tots dos els ulls. Llavors s'adonaren que anaven nus i cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars.

(2,7-9.3,1-7a)

Salm responsorial

Compadiu-vos de nosaltres, Senyor, perquè hem pecat.
[50]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar. [...]

Així, doncs, si per haver fallat aquell tot sol va imperar la mort per culpa d'ell, amb molt més motiu els qui reben aquesta sobreabundància de gràcia i el do generós que els fa justos viuran i regnaran gràcies a un de sol, que és Jesucrist. Per tant, així com per haver fallat un sol home es va estendre a tots la condemna, també per haver estat just un de sol tots els homes són absolts i obtenen la vida; així com,

per haver desobeït aquell home sol, els altres van esdevenir pecadors, també per haver obeït un de sol, esdevindran justos els altres.

(5,12-19)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, l'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés. Feia quaranta dies i quaranta nits que dejunava, i quedà extenuat de fam. El temptador se li acostà i li digué: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.» Jesús li respongué: «Diu l'Escriptura: "L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu".» Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el deixa dalt la cornisa del temple i li diu: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix; l'Escriptura diu: "Ha donat ordre als seus àngels que et duguin a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres".» Jesús li contesta: «També diu l'Escriptura: "No temptis el Senyor, el teu Déu".» [...]

(4,1-11)

«Ell ens ha salvat i ens ha cridat a una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió»

Temptant la llibertat

Carles Riera i Fonts, pvre.

Les temptacions són un test a la llibertat. Seduïts pel mal, en un moment o altre de la nostra existència hem de fer front als provocadors avatars de la vida, comptant sempre amb l'amor perenne de Déu.

Qui va conèixer la temptació del món, Jesucrist, pot simpatitzar amb nosaltres i comprendre la nostra natural feblesa, la insuprímible i làbil condició de l'ésser humà.

La Quaresma és un temps per a renovar la vida en Crist, un temps per a afermar, enrobustint-lo, el nostre compromís cristià, per a experimentar la soledat que convida a la reflexió. (Per cert, sense els altres no tindria sentit parlar de solitud.)

Les temptacions són una prova per a sospesar l'autenticitat de la nostra fe. Creure és servir Déu amb bones obres, més que no pas servir-se d'ell.

En el desert de l'existència, tothom pot fer l'experiència de saber-se i sentir-se un mateix. Cal vèncer falses perspectives seductores, com feu Jesús —provat en tot llevat del pecat—, sempre fidel al Pare i obedient incondicional a la missió divina.

Davant la necessitat d'haver de superar l'escull de l'esforç diari, de la manca de fervor, l'exemple del Fill de Déu en el desert ens il·lumina. És una crida a ser fidels a la pròpia vida que ens ha tocat en sort i a la vocació que hem seguit lliurement.

La imatge

Jesús, al desert, és temptat per Satanàs. Lluitant contra el mal demostra que el seu messianisme és segons el voler de Déu. Jesús va sentir de debò l'embat de la temptació i la seva victòria no va ser pas sense lluita. Nosaltres podem sentir-nos ajudats per ell en les temptacions: «És precisament pel fet d'haver sofert la prova que pot prestar auxili als qui són provats» (He 2,18).

Jesús al desert (1872). Ivan Kramskoy

Agenda

Lit. hores: Setmana I

27 dilluns

— Sant Gabriel de la Dolorosa, passionista
— Sant Gregori de Narek, abat i doctor de l'Església
Lv 19,1-2.11-18/Salm 18/
Mt 25,31-46

28 dimarts

— Sant Romà, abat
Is 55,10-11/Salm 33/Mt 6,7-15

1 dimecres

El Sant Àngel de la Guarda
— Sant Rossend, bisbe
Març, mes consagrat al Patriarca
Sant Josep
Jn 3,1-10/Salm 50/Lc 11,29-32

2 dijous

— Sant Absaló, mr.
Est 14,1.3-5.12-14/Salm 137/Mt 7,7-12

3 divendres

— Sant Medir, pagès
Dia d'abstinència
Ez 18,21-28/Salm 129/Mt 5,20-26

4 dissabte

— Sant Casimir, rei
Dt 26,16-19/Salm 118/Mt 5,43-48

5 diumenge II de Quaresma / Cicle A

La Mare de Déu d'Àfrica
— Sant Adrià, mr.
Dia d'Hispanoamèrica
Gn 12,1-4a/Salm 32/2Tm 1,8b-10/
Mt 17,1-9

L'Assemblea Sinodal en primera persona

Redacció

Foto: Josep Maria Vilar

El dissabte 28 de gener, després de quatre mesos intensos, es va celebrar l'última sessió de l'Assemblea Sinodal. Durant vuit jornades maratonianes, el Seminari de Vic acollia els 89 membres sinodals (entre laics, preveres i religiosos) i el personal tècnic i de servei.

Els components de l'assemblea —reflex de les comunitats parroquials del bisbat de Vic— provenien des del Ripollès fins a l'Anoia, passant per Osona, el Moianès o el Bages, eren de diferents edats i professions, nascuts aquí o allà... Una macedònia de situacions personals i socials, però amb un punt en comú: l'estima a l'Església universal i a la particular.

Aquesta amalgama de situacions, de realitats diverses, des de la parròquia més petita d'un poble rural a la més gran d'una ciutat, va permetre un debat ric i plural; i alhora, com defineix

el rector de Sant Vicenç de Calders i de Sant Pere de Viladecavalls, Mn. Josep Ruaix, «amb parresia (llibertat, sinceritat, franquesa...)».

Després d'un cafè ràpid de benvinguda, el dia s'iniciava amb la invocació de l'Esperit i de la llum de la Paraula amb el res de laudes: «*Sigueu amb nosaltres, Déu nostre. Senyor, veniu ajudar-nos...*». Pere Vilarrasa, de Vic, ho destaca com una de les coses que més li van agradar: «*que s'iniciés l'assemblea amb les laudes, se celebrés la missa abans de dinar i s'acabés amb les vespres, tot tan bellament celebrat a la capella del Seminari*».

Les sessions de treball començaven amb una ponència, una explicació en profunditat del tema que es tractaria aquell dia. A partir d'aquí, tot hom qui volia participar en el debat podia prendre la paraula. La posada en comú de la realitat de cadascú o

de cada lloc va permetre a la resta conèixer circumstàncies que fins llavors els eren desconegudes. Així, el Dr. Jordi Pallarès, de Vic, afirma: «*L'Assemblea Sinodal m'ha ensenyat moltíssims aspectes desconeguts per a mi de la problemàtica de la nostra diòcesi*»; i la Gna. Dolors Arqués, superiora de les Josefines de la Caritat, afegeix: «*He descobert realitats que ignorava, precisament en el tema de les parròquies i la visió de la diòcesi. Per la nostra vida religiosa, dedicada a la sanitat, és molt difícil poder participar en l'activitat del dia a dia de la parròquia i això comporta que estàs deslligada i que falta quelcom per a sentir la proximitat de la diòcesi*».

Al final de l'última sessió, Silvia Sanabria, mexicana que va arribar a Catalunya fa vint anys, es veia feliç: «*Per a mi el més rellevant és el treball que hem pogut realitzar en comunió,*

5 –actualitat diocesana

participació i fraternitat. Ha estat una gran oportunitat per als laics de poder fer aportacions des de les nostres experiències. I les conclusions i propostes de cada un dels temes han estat meditates i votades amb molta responsabilitat i transparència.»

Un altre dels aspectes que tots destaquen és la fraternitat viscuda aquests dies. Haver participat en vuit sessions de tot un dia ha permès de poder compartir, amb molta gent diferent, les tertúlies dels dinars i les converses en les estones de descans. Montserrat Sucarrats, de Manresa, manifesta: «Formar part de l'Assemblea Sinodal ha estat un privilegi, un regal i en destacaria l'ambient de veritable germanor i la capacitat d'escoltar i acollir respectuosament les aportacions del altres.» Mireia Vidal, jove d'Igualada, afegeix: «Subratllo en primer lloc la fraternitat que es respirava en l'ambient. En tot moment m'he sentit molt acollida i valorada. Les aportacions i idees, des del punt de vista de la joventut, s'escoltaven i apreciaven.» A més, Vidal s'adona que «aquest sínode m'ha fet créixer en la fe i m'ha enfortit la relació amb Crist i amb l'Església, com també m'ha ajudat a comprendre que sense la comunitat eclesial és molt difícil mantenir Crist al centre de la vida».

Amb l'acabament de l'assemblea s'ha posat punt final a la fase consultiva i ha començat la fase episcopal. Ara, com diu ell mateix, és al bisbe de Vic, Romà Casanova, a qui «pertoca recollir les abundants aportacions dels grups sinodals i de l'assemblea per tal de donar una paraula de missió i d'esperança a la nostra Església de Vic».

Acompanyem-lo amb la nostra pregària. No el deixem sol!

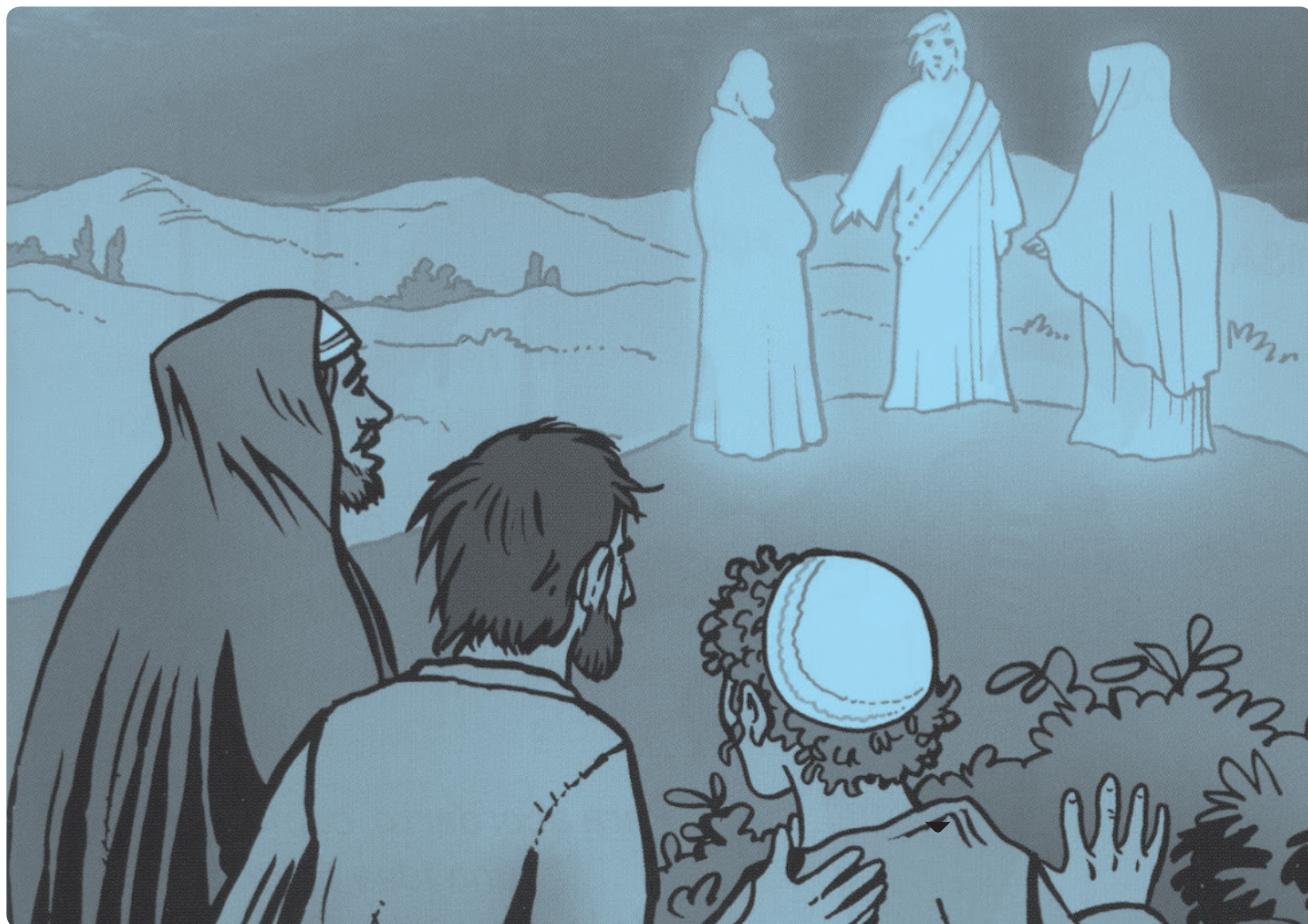

Foto: Josep Maria Vilar

Papa Francesc: ascesi quaresmal, camí sinodal

Síntesi del missatge pontifici per a la Santa Quaresma d'enguany

El missatge del Papa per a la Quaresma del 2023 parteix de l'evangeli de la Transfiguració, «que es proclama cada any en el segon diumenge de Quaresma. En efecte, en aquest temps litúrgic el Senyor ens pren amb ell mateix i ens porta a un lloc apartat. Encara que els nostres compromisos diaris ens obliguin a romandre allí on ens trobem habitualment, vivint una quotidianitat sovint repetitiva i a vegades avorrida, per la Quaresma som convidats a “pujar a una muntanya alta” juntament amb Jesús, per a viure amb el Poble sant de Déu una experiència particular d'ascesi».

El papa Francesc compara aquest camí amb una excursió a una muntanya: «L'ascesi quaresmal és un compromís, animat sempre per la gràcia, per superar les nostres faltes de fe i les nostres resistències a seguir Jesús en el camí de la creu. Era precisament el que necessitaven Pere i els altres deixebles. Per a aprofundir el nostre coneixement del Mestre, per a comprendre i acollir plenament el misteri de la salvació divina, realitzada en el do total de si per amor, hem de deixar-nos conduir per ell a un lloc desert i elevat, distanciant-nos de

les mediocritats i de les vanitats. És necessari posar-se en camí, un camí costa amunt, que requereix esforç, sacrifici i concentració, com una excursió per la muntanya. Aquests requisits també són importants per al camí sinodal que, com a Església, ens hem compromès a realitzar».

Una experiència no solitària sinó sinodal

El Sant Pare continua: «Jesús va voler que aquesta experiència de gràcia no fos solitària, sinó compartida, com ho

és, al cap i a la fi, tota la nostra vida de fe. A Jesús hem de seguir-lo junts. I junts, com a Església que pelegrina en el temps, vivim l'any litúrgic i, en ell, la Quaresma, caminant amb els qui el Senyor ha posat al nostre costat com a companys de viatge. Anàlogament a l'ascens de Jesús i els seus deixebles a la muntanya del Tabor, podem afirmar que el nostre camí quaresmal és "sinodal", perquè el fem junts pel pateix camí, deixebles de l'únic Mestre.»

La pujada val la pena

«Al final de la pujada, mentre estaven a la part alta de la muntanya amb Jesús, als tres deixebles se'ls va concedir la gràcia de veure'l en la seva glòria, resplendent de llum sobrenatural. Una llum que no procedia de l'exterior, sinó que irradiava d'ell mateix. La bellesa divina d'aquesta visió va ser incomparablement més gran que qualsevol esforç que els deixebles haguessin pogut fer per pujar al Tabor. Com en qualsevol excursió exigent de muntanya, a mesura que s'ascendeix és necessari mantenir la mirada fixa en el camí; però el meravellós panorama que es revela al final sorprèn i fa que hagi valgut la pena.»

Tradició i novetat

«L'experiència dels deixebles al Tabor es va enriquir encara més quan, al costat de Jesús transfigurat, aparegueren Moisès i Elies, que personifiquen respectivament la Llei i els Profetes (cf. Mt 17,3). La novetat de Crist és el compliment de l'antiga Aliança i de les promeses; és inseparable de la història de Déu amb el seu poble i en revela el sentit profund. De manera similar, el camí sinodal està arrelat en la tradició de l'Església i, al mateix temps, obert a la novetat. La tradició

és font d'inspiració per a buscar nous camins, evitant les temptacions oposades de l'immobilisme i de l'experimentació improvisada.»

Primera proposta: escoltar Jesús

«El primer es refereix a l'imperatiu que Déu Padre va dirigir als deixebles en el Tabor, mentre contemplaven Jesús transfigurat. La veu que se sentí des del núvol deia: "Escolteu-lo" (Mt 17,5). Per tant, la primera indicació és molt clara: escoltar Jesús. La Quaresma és un temps de gràcia en la mesura en què escoltem Aquell que ens parla. I com ens parla? Primer de tot, en la Paraula de Déu, que l'Església ens ofereix en la litúrgia. No deixem que caigui en un sac foderat. Si no podem participar sempre en la missa, meditem les lectures bíbliques de cada dia, fins i tot amb l'ajuda d'internet. A més de parlar-nos en les Escriptures, el Senyor ho fa a través dels nostres germans i germanes, especialment en els rostres i en les històries dels qui necessiten ajuda.

Però voldria afegir també un altre aspecte, molt important en el procés sinodal: escoltar Crist passa també per escoltar els nostres germans i germanes en l'Església.»

Segona proposta: cal baixar de la muntanya

"Ells, alçant els ulls, no van veure ningú més, tret de Jesús tot sol" (Mt 17,6-8). Heus aquí la segona indicació per a aquesta Quaresma: no refugiar-se en una religiositat feta d'esdeveniments extraordinaris, d'experiències suggestives, per por d'afrontar la realitat amb les seves fatigues quotidianes, les seves dificultats i les seves contradiccions. La llum que Jesús mostra als deixebles és un avançament de la glòria pasqual i cap a ella hem d'anar, seguint-lo "a ell tot sol". La Quaresma està orientada a la Pasqua. El "recés" no és un fi en si mateix, sinó que ens prepara per a viure la passió i la creu amb fe, esperança i amor, per a arribar a la resurrecció.»

Arriba la pel·lícula sobre el beat Carlo Acutis

El cielo no puede esperar és una pel·lícula biogràfica dirigida per José Maria Zavala sobre el beat Carlo Acutis, un estudiant italià i afeccionat programador d'informàtica, conegut per documentar miracles eucarístics al voltant del món i catalogar-los en un lloc web que va crear abans de la seva mort per leucèmia a l'edat de quinze anys. C. Acutis va ser beatificat per l'any 2020.

On es pot veure el film? A Vic (cine Sucre), fins al dijous 2 de març cada dia a les 19,45h i al Multicines Bages Centre, estrena el divendres dia 3 a les 20h.

Quaresma, temps d'ascesi

Romà Casanova, bisbe de Vic

El sant pare Francesc, com ja és habitual, a l'inici de la santa Quaresma fa arribar un missatge a tots els cristians. Aquest any ens parla de l'ascesi quaresmal unida al camí sinodal. Això manifesta que en el seu cor duu la inquietud pel Sínode de Bisbes de l'octubre dels anys 2023 i 2024 i la seva preparació en totes les diòcesis del món.

Es menyprea l'ascesi en nom de la caritat, com si fossin dues realitats incompatibles

L'ascesi forma part de la vida del cristià, amb una insistentia peculiar en el temps quaresmal. El significat del terme asceti destaca dues característiques: esforç i mètode. No podem perdre de vista que l'existència cristiana té un aspecte clau: la conquesta de la llibertat. I, com tota lluita, demana esforç i mètode per aconseguir la meta proposada. Són adients per a corroborar aquesta afirmació les següents paraules de sant Pau: *¿No sabeu que a l'estadi, tots els corredors es llancen a la cursa, i només un s'emporta el premi? Correu bé, si voleu guanyar. L'atleta s'ha d'abstenir de moltes coses, i tot per guanyar-se una corona que es marceix el mateix dia, mentre que nosaltres n'hem de guanyar una que no es marcirà mai* (1Co 9,24-25).

No està gaire de moda, l'asceti, entre els fidels cristians. Molts no tenen ni noció del que és. Entre altres, es cau fàcilment a menysprear-la en nom de la caritat, com si fossin dues realitats incompatibles. En canvi, som testimonis de com, per exemple, els fidels musulmans sí que practiquen, d'una manera heroica, el dejuni propi del ramadà. La crida a la penitència que ens fa l'Església, en nom del Senyor —perquè tots necessitem fer penitència

pels nostres pecats—, té unes concrecions: fer dejuni —només dos dies a l'any!— i abstenir-se de menjar carn el divendres, excepte quan aquest dia cau en una solemnitat, i encara, fora del temps de Quaresma, l'abstinència de carn es pot canviar per altres pràctiques de caritat i pregària. Lamentablement, aquesta crida maternal de l'Església és desconeguda o obviada per molts. Però, repeteixo, atesa la nostra condició de pecadors, necessitem fer penitència per a purificar-nos dels nostres pecats i per a reconquerir més i més llibertat en el nostre cor.

La santa Quaresma és un temps tot ell penitencial i l'hem d'aprofitar per créixer més i més en el seguiment de Crist. «L'asceti quaresmal és un compromís animat sempre per la gràcia, per a superar les nostres faltes de fe i les nostres resistències a seguir Jesús en el camí de la creu» (Missatge papal): *Si algú vol venir amb mi, diu el Senyor, que és negui ell mateix, que prengui la meua creu i m'acompanyi* (Mc 8,34).

